

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 105/2023
15.05.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић, Зорице Булајић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Душко Ковачевић, адвокат из ..., против туженог Републичког хидрометеоролошког завода Србије, Београд, кога заступа Државно правобранилаштво из Београда, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2815/22 од 16.09.2022. године, у седници одржаној 15.05.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2815/22 од 16.09.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2815/22 од 16.09.2022. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П1 252/20 од 23.03.2022. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде штете у виду разлике за умањени неисплаћени износ по основу накнаде зараде за период од септембра 2017. године закључно са јуном 2021. године исплати појединачне опредељене износе са каматом, ближе одређене овим ставом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев у делу којим је тужилац тражио да се као каматни почетак за сваки досуђени месечни износ у ставу првом изреке ове пресуде одреди последњи дан у месецу за умањени исплаћени износ по основу накнаде зараде из претходног месеца, до досуђеног каматног почетка првог дана у месецу за умањену исплаћену зараду из претходног месеца. Ставом трећим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да у корист тужиоца уплати надлежној филијали Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање доприносе за пензијско и инвалидско осигурање на износе из става првог изреке пресуде. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужени обавезе да тужиоцу исплати на име накнаде штете у виду разлике за умањени неисплаћени износ по основу накнаде од маја 2014. године закључно са августом 2017. године појединачне опредељене месечне износе са

каматом, ближе одређене овим ставом изреке. Ставом петим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев у делу којим је тужилац тражио да тужени у корист тужиоца уплати надлежној филијали Републичког фонда за ПИО доприносе за пензијско и инвалидско осигурање на износе из става четвртог изреке. Ставом шестим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 291.669,40 динара. Ставом седмим изреке, одбијен је као неоснован захтев туженог да се обавезе тужилац да му накнади трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2815/22 од 16.09.2022. године, одбијена је као неоснована жалба туженог, потврђена првостепена пресуда у ставу првом, трећем и шестом изреке и одбијени захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавио тужени, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Предмет тражене правне заштите је исплата накнаде разлике плате, а правноснажном пресудом је утврђено да је тужбени захтев тужиоца основан. О овом праву тужиоца судови су одлучили применом материјалног права које зависи од утврђеног чињеничног стања. Следом тога, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП, јер се ревизијом туженог не указује да постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или да постоји потреба новог тумачења права или неуједначена судска пракса, већ се оспорава утврђено чињенично стање, а одлуке нижестепених судова о основаности тужбеног захтева засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете – разлике накнаде зараде поднета је 22.10.2020. године, а побијана вредност предмета спора је испод динарске противвредности од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни суд нашао да је ревизија тужене недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**